

Recull d'articles de M. Vicent, Haro Tecglen, Antonio Gala i 'The Guardian'

Veus importunadores

L'entrada de la Guàrdia Civil a la redacció d'EL TEMPS i els mètodes utilitzats en la campanya de detencions contra independentistes han provocat la resposta de les millors rúbriques de l'estat i un incisiu article al prestigiós diari anglès *The Guardian*.

Feixisme

Es tracta de feixisme simplement, ja que Corcuera és intercanviable. Amb la llei que porta el seu nom, hauria pogut detenir Felipe González quan s'anomenava Isidoro i Tierno Galván i també a ell mateix. La Guàrdia Civil acaba d'irrompre sense cap manament judicial en la redacció de la revista EL TEMPS a Barcelona per a buscar un dels redactors, regirant així tots els armaris, posant les taules de cap per avall i amenaçant tots els que mostraren una mínima resistència. El redactor ha estat detingut juntament amb 27 persones més en una batuda contra els militants de Terra Lliure sense més fonament que la sospita sota l'ordre de Baltasar Garzón, un jutge molt popular. Es parla una altra vegada de tortures que són desmentides per l'autoritat competent amb arguments trets del manual franquista. Les persones decents no han de tenir por de res. Es persegueix solament terroristes i narcotraficants. Això està molt bé. Però el feixisme és un braç que va creixent i no se sap mai fins on poden arribar les seues urpes. Primer detenen un terrorista, després un militant, tot seguit un simpatitzant, més tard un cosí del narcotraficant, finalment un veí i en darrer lloc, de matinada, vénen a per vostè. Algú truca a la seua porta i ja no és el lleter. En efecte, el món és ple de facinerosos, criminals, famolencs perillosos, gent desesperada. En mig de la indiferència general, aquest és el fem que necessita el feixisme per a traure les seues flors més negres. Vivim un temps molt dur: els polítics tornen a ser famosos, alguns jutges són ja herois. En aquest punt de la vida han començat a assaltar-me alguns terrors: em fa por fer el ridícul davant de la mort, quedar-me en una soledat groga, però més que res em fa por que l'apatia enfront del poder em mate abans d'hora, que aquesta apatia serveixa de fem per a aquest feixisme sense nom que arriba, el que m'obli-

Haro Tecglen.

RAFA GIL

garà a ser un cadàver decent que va al cafè.

Manuel Vicent / *El País*

Caricatura

Franz Joseph Strauss, ministre de Defensa, va ordenar l'assalt i l'escorcoll de *Der Spiegel*. Strauss era l'esperança blanca del nazisme: els il·lusos creien en Hess, tancat a Spandau; el perill era el gros bàvar, que hauria implantat un nazisme invisible; un *führer* demòcrata, bevedor, bromista, amb aquell misteri del sud que fa que en cada país els de sota siguem més divertits que els de dalt, encara que siguem els del nord del país de baix. Strauss va envair *Der Spiegel*: va dimitir, la seua carrera es va desfer. No sé qui ha de dimitir ara per l'assalt d'EL TEMPS de Barcelona, en busca de gents de Terra Lliure (que va abandonar la lluita armada). Roldán i Garzón són

poc. I no creuen en cap irregularitat: els he vist / sentit. El director de la Guàrdia Civil no creu que les tortures –l'informe d'Amnistia Internacional és dur amb Espanya– siguem "habituals": si ho creguera, hauria procedit severament contra els seus autors, o hauria dimitit, i no ho fa. Garzón creu també que és una operació necessària, encara que haja deixat en llibertat ja a part dels detinguts, que es queixen. De dolors. Físics. Un altre tipus al que he sentit va dir que un dels pressos es pegava cabotades amb la paret de la seua cel·la; per a fingir tortures. ¡N'hi ha que són màrtirs! En tot cas, és una operació de corcuerisme, un avanç del que vindrà. Una operació àmplia: s'ha detingut persones totalment alienes a qualsevol violència. Fins i tot Pujol s'ha queixat escaridament: no gaire, per a no despenjar-se de l'aliança amb el govern central –de partit a partit, és menys dur–, però prou per no abandonar els seus nacionalistes votants. Ni a desmentir als de "Freedom for Catalonia", pancartes que TVE va amagar com va poder en la primera cerimònia olímpica grecocatalana. Estic d'acord amb la "freedom"; ho vaig estar ja amb companys: fins que va maltractar Azana, quan li va donar refugi (després vaig plorar la ignomínia del seu assassinat per Franco). Ara ho estic amb matisos: voldria veure Catalunya lliure de la burgesia criolla, de l'aliança Pujol-González, del nacionalisme racista, del centralisme neci, del llenguatgisme com arma llancívola, de Baltasar Porcel. Molta cura amb la llibertat: en tinc experiències, i a vegades només canvia unes ordres per altres. I ¿qui és el Strauss d'ací, qui dimiteix per aquest abús?

Eduardo Haro Tecglen / *El País*

Allò que la policia farà per l'esport

Una tarda de la setmana passada van trucar a la porta d'Oriol Malló a Barcelona.

La Guàrdia Civil havia anat a arrestar-lo.

Afortunadament per al jove de 24 anys, periodista d'EL TEMPS —una revista setmanal d'informació política— en aquell moment no era a casa. El dia següent van anar-lo a buscar al seu lloc de treball. Novament no hi era, però la policia va fer una bona inspecció general, buidant calaixos i posant les taules potes amunt. Aquella mateixa tarda, més tard, Malló es va lliurar a la policia acompanyat, com qualsevol bon professional dels mitjans de comunicació, no només pel seu advocat sinó també per un fotògraf.

Malló no va ser l'únic detingut. En quatre nits, la Guàrdia Civil va arrestar 36 persones a Catalunya pels seus suposats lligams amb el dissolt grup terrorista català Terra Lliure. “Una operació necessària”, van entonar els editorialistes del diari pro-governamental de Madrid, *El País*; “feixisme”, contraatacaren els columnistes del mateix diari.

Per Àngel Colom, líder d'ERC, “aquestes detencions ho posen tot en qüestió”. Tot, en aquest cas, és el que s'amaga darrere els arrestos.

Fins el 10 d'agost tot, per Barcelona, significa els Jocs Olímpics. Colom es referia a un acord que permet que els Jocs es desenvolupin sense incidents. Ens deixeu cantar algunes cançons i onejar algunes banderes, van dir els catalans que demanen la independència, i nosaltres us donarem uns Jocs Olímpics lliures d'incidentes.

La detenció de dos periodistes més, un professor universitari, Carles Buenaventura —el líder d'ERC a la regió de Girona—, i Oriol Martí, metge i membre del Partit Comunista de Catalunya, ha anat en contra de l'esperit de l'acord.

Terra Lliure oficialment es va dissoldre fa un any, i la majoria dels seus membres es van incorporar a ERC, un partit de mentalitat democràtica. El 29 de juny tres bombones de gas domèstiques van ser descobertes a Catalunya connectades a rudimentaris mecanismes explosius. Les “bombes” no van arribar a explotar, però per a les autoritats de Madrid eren el senyal per a actuar contra qualsevol dissidència a Catalunya.

Tanmateix Terra Lliure no ha representat mai una amenaça seriosa a la seguretat. Les detencions són vistes per alguns analistes com una nova prova de l'abisme d'incomprensió entre Madrid i Catalunya.

Segons aquesta línia de pensament, Madrid posa Catalunya al mateix sac que el País Basc. Però el separatisme català és escrupolosament constitucional. Els catalans preveuen que la millor oportunitat

La premsa internacional s'ha fet ressò de les detencions contra els independentistes.

que tenen per fer realitat les seves ambicions es basa en el procés democràtic.

Però les detencions de la setmana passada demostren que Madrid no permetrà que res no s'interposi en la imatge d'eficiència i competència que Espanya vol mostrar als seus nous socis europeus. *Mañana* es convertirà en l'acudit del passat.

Malgrat la desintegració d'ETA, el grup separatista basc, el terrorisme continua sent la principal preocupació dels espanyols. L'endemà de les primeres detencions a Catalunya, una enquesta revelava que el tema que més els preocupa, abans que l'atur, abans que la salut, abans que les drogues, és el terrorisme; amb un 91 per cent, el terrorisme estava en primer lloc.

Però si *mañana* i tot el que això implica estan oblidats, els mètodes usats per assegurar que el 1992 serà celebrat pacíficament podrien venir perfectament dels temps del mateix *Generalísimo*.

L'enfurimat Colom, que ha vist un desatcat membre del seu partit detingut per creences que pot haver sostingut en algun moment del passat, no s'ha quedat sol a l'hora de comparar la Guàrdia Civil d'avui amb els seus predecessors. “El Tribunal d'Ordre Públic (en l'època de Franco) detenia demòcrates, i ara l'Audiència Nacional (jutjat que va autoritzar els arrestos de la setmana passada) deté demòcrates que volen la independència”. Les detencions van ser autoritzades pel jutge Baltasar

Garzón emparant-se en la legislació anti-terrorista espanyola, que permet que els sospitosos siguin incomunicats fins a cinc dies.

El moment va ser desafortunat. La mateixa setmana Amnistia Internacional va donar a conèixer el seu informe anual, que denuncia tortures continuades a les presons espanyoles. En uns dies el Fiscal general espanyol havia rebutjat les acusacions, demostrant o bé una impressionant velocitat de treball o bé indiferència davant les crítiques. Tanmateix el primer dels arrestats que va ser posat en llibertat, Carles Buenaventura, va denunciar haver patit tortures a mans de la Guàrdia Civil. Les seves acusacions van ser corroborades per altres detinguts en ser posats en llibertat. Van parlar de bosses de plàstic posades sobre els seus caps, i d'haver estat colpejats amb cables telefònics. La meitat dels 36 detinguts han estat posats en llibertat, la majoria d'ells sense càrrecs.

A Madrid, el jutge Garzón somriu a les càmeres. “El jutge es limita a investigar”, va dir *El País*. “Si ell considera necessari interrogar aquells que van abandonar Terra Lliure fa uns quants mesos o un parell d'anys amb la intenció d'aclarir alguns crims i prevenir-ne d'altres, ningú en el seu sa judici i compromès amb la democràcia hauria d'oposar-s'hi”.

La pilota s'atura amb José Luis Corcuera, el ministre d'Interior socialista. Ell va donar nom a la severa llei sobre les llibertats civils d'enguany. Ahir el portaveu del Ministeri d'Interior estava de vacances. Quan torni, serà un home molt ocupat.

Dan Glaister / *The Guardian*

Esperpent

Que la Guàrdia Civil entre en la redacció d'un periòdic per a buscar un redactor que no hi és, i ho deixa tot cap per avall, i amenace arma en mà a qui legalment se li oposa, i s'emporte —en una cega batuda— una trentena de persones a les quals acusa d'independentistes, i les torture o s'autoleccionen, i el fiscal general i el director dels civils es tiren les sospites a l'esquena, i un jutge valent calle, ¿no és tema per a un esperpent de la primera dictadura? Això no obstant, acaba de passar a Barcelona (Espanya). Es tracta d'una previsible conseqüència de la *Llei Corcuera*, aquell sindicalista alliberat que posarà fi a les nostres llibertats, l'única cosa que ens havia deixat Hisenda. Però que els espanyols no protesten és el que més m'alarma.

Antonio Gala / *El Mundo*